Ніч наступила... На небі
Квітнуть дрібнесенькі зорі,
Місяць іще не з'явився,-
Спить, видно, десь на просторі,
Тихо поклавши на руку
Голову в сяйнім уборі.

Ще не послав нам привіту
Він, примостившись на кручі,
Ще не послав і проміння
Вмитися в річці гримучій.
Темної ночі мандрівець
Блудить у пущі дрімучій.

Гори вдягли чорний одяг
І поглядають на доли,
В стоптані девами прірви
Шлють вони вітер схололий.
Темрява вбрала в жалобу
Хмурі ліси й видноколи.

Пугач кричить у міжгір'ї,
Крик його квіти лякає.
Вітер їх кучері гладить,
Варту над ними тримає.
Вщухло. Ні гуку, ні шуму.
Вовчі — й ті стихнули зграї.

Лиш в стромовинах Чатіли
Рине потік гуркотливий.
Тут, і отам, і ще далі,
Де простеляються ниви,
Юних вродливих горянок
В'ються й сплітаються співи.

Слава творцю, що єднає
Звуки оці в спільні хори!
Де ще такою красою
Людські милуються зори?
Горам тут ріки покірні,
Рікам співзвучні тут гори,
Квітам луги піддалися,
Кручам скорились ізвори,
Сам я — теж раб цього всього
Сповнений ласки й покори.

Втишилось лагідне небо,
Нишком село задрімало;
Раптом опівночі суне
Темної мли сповивало.
З Чорного моря страхіття,
Пащу роззявивши, лине,
Всіх нас, спокійно заснулих,
Так і ковтне, і поглине.
Злива почнеться і вітер,
Гук — наче битви навала.

Трусяться гори і доли:
Жаху година настала.
Суду страшного пришестя!
Ринуть розбурхані ріки,
Дряпають скелі і котять
Брили і вламки великі.

Часто влада?рка-природа
В себе сама є рабою,
То нас добром потішає,
То чинить лихо порою.
Рівно чергуються в неї
Справи недобрі й чудові

Звідти ж, де ніжно ясніє
Цвіт пірімзе13 на лужкові,
Нагло сповзають лавини,
Сунуть обвали раптові...
Все ж красоти вона повна,
Все ж вона квітне в любові!

1890